

těž ku zvláštním poměrům statku a ku konkrétním poměrům hospodaření strany žalující. Teprve na takovémto podkladě bude lze spolehlivě posouditi výši nároku žalobního, a jest tedy zrušovací usnesení odvolacího soudu v tomto směru opodstatněno.

Čís. 2474.

Náhradový zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Není třeba doručiti výpověď kromě přihlášenému dědici též dědicům nepominutelným.

Jest nepominutelný dědic dědicem ve smyslu Šu 11 zák. zák.?

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, R I 309/23.)

Výpověď ze zabraného majetku, náležejícího do pozůstalosti Josefa Sch-a, byla doručena přihlásivšímu se dědici. R e k u r s n í s o u d nevyhověl stížnosti jeho a N e j v ý š š í s o u d usnesení potvrdil.

D ů v o d y:

Stěžovatel přehlíží, že pozůstalost zastupuje dle zákonných předpisů jen přihlásivší se dědic, že však zákon u t. zv. nepominutelných dědiců, kteří pozůstalost neobdrží in natura, dědické přihlášky nezná (§ 799 obč. zák., § 123, 126 nesp. pat.) a že tedy o zastupování pozůstalosti takovými dědici nemůže býti řeči. Stačilo tedy, že výpověď doručena byla za pozůstalost toliko stěžovateli jako přihlásivšímu se dědici, a nebylo třeba, doručiti ji dědicům nepominutelným. Ostatně i kdyby toho třeba bylo, nebylo by to důvodem k stížnosti proti výpovědi dané osobě hospodařící, nýbrž jen příčinou k žádosti, by doručení to se stalo, žádosti to, jejíž splnění bylo by možno se domáhati stížností pro odepírání povinného úkonu soudního dle Šu 78 zák. o soud. org., nikoli však stížností proti výpovědi, neboť tato přísluší dle Šu 20 náhr. zák. jen z toho důvodu, že v ý p o v ěď nešetří předpisů §§ 12—25 náhr. zák., nikoliv však z toho důvodu, že soud doručuje ji, nezachoval se dle předpisu, na př. tedy dle Šu 18 (2) zákona. Nepominutelní dědici, ač nezastupují pozůstalost, jsou dědickými účastníky, a tu ovšem, když se k věci blíže přihlédně, zejména, vezme-li se zřetel s jedné strany k předpisu Šu 786 obč. zák., dle něhož jest pozůstalost až do skutečného přidělení pokládati za majetek v příčině zisku a ztráty hlavnímu dědici a nepominutelnému dědici společný; s druhé pak k předpisu Šu 41 náhr. zák., jenž vzhledem k náhradě (přejímací ceně), kterou stanoví průměrem cen, docilovaných v letech 1913 až 1915, dokazuje vynikající zájem nepominutelného dědice na propuštění výměry dle Šu 11 zák. zák.; mohlo by býti otázkou nejvýš pochybnou, zda nemá i on právo, tento svůj právní zájem sám hájiti či má vydán býti na milost a nemilost hlavního dědice, a zdali tedy — kdyžť i on jest dědicem v skutku a v pravdě, an jest povolán k pozůstalosti v poměru k celku (§§ 765, 766 a 532 obč. zák.), což se týče právě jeho poměru k zůstaviteli, kdežto to, že stojí-li na tom hlavní dědic, přijmouti musí podíl

svůj v penězích (§ 784 obč. zák.), vztahuje se jen na jeho poměr k hlavnímu dědici — nemá i on rozuměn býti pod výrazem »dědic« Šu 11 zák. a tudíž logicky důsledně nenastupuje-li, když vlastník zemřel, i on místo jeho v řízení dle Šu 3 n. n. náhr. zák., kde se právě o vyřízení otázky Šu 11 zák. jedná. Avšak, i kdyby tomu tak bylo, zde, při vyřizování stížnosti do výpovědi, nemá to vlivu, aspoň v tomto případě ne. Neboť dle Šu 23 náhr. zák. jest podmínkou výpovědi, by žádost za poznámku z á b o r u neb oznámení zamýšleného převzetí dle Šu 2 téhož zák. byla již podána nebo současně s výpovědí se podávala, a přišla by tedy otázka zamýšleného převzetí nutně na řadu teprv, kdyby zábor poznamenán nebyl. Avšak zábor byl dle údaje výpovědního spisu poznamenán již dříve dle návrhu Státního pozemkového úřadu ze dne 17. srpna 1921, což stěžovatel nepopírá, kdežto výpověď podána teprve 7. prosince 1922. Netřeba tedy rozbírat, zda v případě, že by zábor poznamenán nebyl a rozhodným bylo tedy oznámení zamýšleného převzetí, má soud při vyřizování stížnosti do výpovědi zkoumati toliko formální otázku předchozího neb současného p o d á n í oznámení toho, či vůbec zákonitost jeho v každém směru, tedy i, zdali učiněno bylo pravému vlastníku, a pak-li je tu více vlastníků neb více účastníků na místo jeho v případě úmrtí jeho nastupujících, zdali třeba, aby učiněno bylo všem a stalo-li se tak.

Čís. 2475.

Sudiště dle Šu 99 j. n.

Jde o »jmění« žalovaného, přísluší-li mu proti žalobci, domáhajícímu se zaplacení kupní ceny proti dodání zboží, nárok na dodání zboží, jehož zaplacení se žalobce domáhá.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, R I 315/23.)

Dovoláný dle Šu 99 j. n. soud první stolice (krajský soud v Chebu) odmítl sám od sebe pro místní nepříslušnost žalobu proti maďarské firmě na zaplacení kupní ceny za zboží proti dodání jeho. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by, vyčkáje pravomoci, žalobu vyřídil, nehledě k odmítacímu důvodu. D ů v o d y: Prvý soud odmítl žalobu, dle jeho názoru podanou u nepříslušného soudu, ježto jmění žalované firmy, uvedené k odůvodnění příslušnosti dovolaného soudu, pozůstává v nároku na dodání zboží, kterýžto nárok jest jen jednou stránkou předmětu žalobního, který má za předmět placení při současném projevu ochoty dodati, pročez nemůže býti základnou pro určení příslušnosti. Lze připustiti, že nemá každý nárok na dodání též cenu peněžní, která patří k pojmu jmění ve smyslu Šu 99 j. n. V tomto případě však žalobkyně prokázala rozsudkem obchodního soudu ve Vídni ze dne 1. prosince 1920, jehož se v žalobě dovolává, že žalovaná strana sama žalovala žalobkyni na dodání zboží, o kteréž zde jde, a že žalobkyně k dodání tohoto zboží byla odsouzena. Ježto žalovaná strana jest firmou protokolovanou a povinnost žalobkyně, dodati, se týče velkého množství zboží značné ceny, dlužno míti s jistotou za to, že žalovaná potřebuje ono zboží buď k dalšímu zci-